

udnyttede. Det ærede Medlem fra Esbjerg (Sundbo) var i sin Tale inde paa, at det var farligt at nedsætte saa mange Kommissioner. Jeg er nu ikke af den Opfattelse, at det er saa farligt, for efter de Erfaringer, jeg har gjort, kan der komme et godt Resultat ud af Kommissioners Virksomhed. Jeg skal til Forsvar for denne Tanke nævne, hvad et beskedent Udvalg har udrettet. Det Udvalg, der blev nedsat i Februar 1917 i Anledning af Driften af Statens Skove, særlig de Strækninger Enge, Moser og Vandløb, der findes i Statens Skove, har aflagt Beretning for sit Arbejde den 25. November 1918 — det har altsaa ikke siddet særlig længe. Udvalget har paavist, at der i Statens Skove findes 723 ha Eng, 684 ha Mose og 417 ha Vand, som enten slet ikke eller dog ikke fyldestgørende var blevet udnyttet. Det har paavist, at der i alt findes ca. 1 000 ha Land, der egner sig til landbrugsmæssig Anvendelse. Hvis vi regner, at hver Hektar har en Værdi af 1 500 Kr. — det kan vel ikke være nogen overdreven flot Pris —, saa er der paa en Maade af dette Udvalg skænket Samfundet $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., idet det er paavist, at her ligger disse Værdier, og paavist, hvorledes de kan udnyttes, saa det virkelig bliver af Betydning for Samfundet.

Det samme Udvalg har undersøgt Svanemosen, der ligger Syd for Kolding, og har paavist, at der her, hvor Staten ejer 105 ha Mose, findes Tørv med en Dybde af 3—5 m, somme Steder 7 m, saaledes at denne Mose, der nu udnyttes meget tarveligt, kan blive en Kraftstation, som kan forsyne vide Strækninger i det sydlige Jylland med Kraft, naar Tørvens Kraft omsættes til Elektricitet.

Jeg mener, at det ærede Medlem fra Esbjerg, naar han vil undersøge saadanne Forhold, kunde faa nogen Tillid til, at Kommissioner kan gøre Nytte. Idet jeg nu mener dette, skal jeg tillade mig at gaa over til nogle Betragtninger vedrørende Udnyttelsen af Statens ferske Vande. Det forekommer mig nemlig, at Staten paa dette Punkt fuldstændig forsømmer sin Pligt. Vi har blandt andet i Statens Besiddelse det meste af Furesøen og Silkeborgsøerne; Furesøen indbringer ved Udleje til Sportsfiskeri Staten 500 Kr. om Aaret. Det er ikke meget — den er 10 km². Silkeborgsøerne indbringer Staten 600 Kr. Alt hvad Staten ejer af Søer og dertil knyttede Moser og lignende Strækninger, indbringer i alt 47 500 Kr. aarlig. Heri er indbefattet Indtægter ikke alene af Fiskeri, men af Jagt, Græsning, Rør-

skær og Isning. Det er meget lidt, og jeg tror, den højtærede Finansminister, der gerne vil have Penge i Kassen, maa være mig taknemmelig, naar jeg anviser, hvorledes der kan komme mange Gange flere Penge ud af disse Statsaktiver.

Den med Hensyn til Fiskerispørgsmaal meget sagkyndige Magister Otterstrøm har skrevet om dette i Ferskvandsfiskeribladet og har i en udførlig Betænkning til mig udtalt sig om denne Sag. Han siger ganske i Overensstemmelse med, hvad jeg har hævdet gentagne Gange her i Rigsdagen lige fra 1915, at Staten selv burde drive alle disse ferske Vande, hvert efter det paagældende Vands særlige Natur. Men han siger videre, at hvis man endelig vil have Udlejning til Sportsfiskeri, saa maa efter Værdiforholdene i Øjeblikket Furesøen alene indbringe 3 200 Kr., det vil sige 6 Gange saa meget som nu. Silkeborgsøerne vil formentlig efter en lignende Beregning kunne indbringe 3 600 Kr. Hele Summen maa kunne sættes op til en mange Gange større Sum.

Nu er det imidlertid ikke den Vej, han mener, man skal gaa. Det er heller ikke den Vej, jeg mener, man skal gaa. Jeg haaber, at den højtærede Landbrugsminister vil elskværdigt overveje, om det nu ikke var det rette Tidspunkt til at gaa over til en rational Statsdrift af Statens Ferskvande og gøre Begyndelsen med Furesøen og Silkeborgsøerne, fordi Kontrakten for disse Søers Vedkommende nu udløber, og saa under Samarbejde med Hr. Otterstrøm, der foretager Undersøgelser for Ferskvandsfiskeriets Vedkommende, at foretage en fuldstændig Omlægning og udnytte de store Værdier, som Staten ejer.

Samtidig vil jeg spørge den højtærede Minister, om han ikke ogsaa vil træffe Foranstaltninger til, at det bliver bogstavelig opført, hvad Staten har af Ferskvande, for det kan ikke en Gang oplyses; man ved ikke, hvad man har.

Angaaende Fiskeriet til Søer skal jeg kun tillade mig et kort Spørgsmaal. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om Forsøgene med at fange Aal ved Anvendelse af Lys fortsættes, og saafremt det ikke er Tilfældet, om Ministeren er villig til ved anden Behandling at søge Midler til Fortsættelse af disse meget betydningsfulde Forsøg.

Jeg skal dernæst vende mig til en Omtale af Hedestrækningerne; dem har jeg talt om lige siden 1915 uden at have opnaaet noget. Nu er der imidlertid indtruffet en Begivenhed, som giver mig Haab